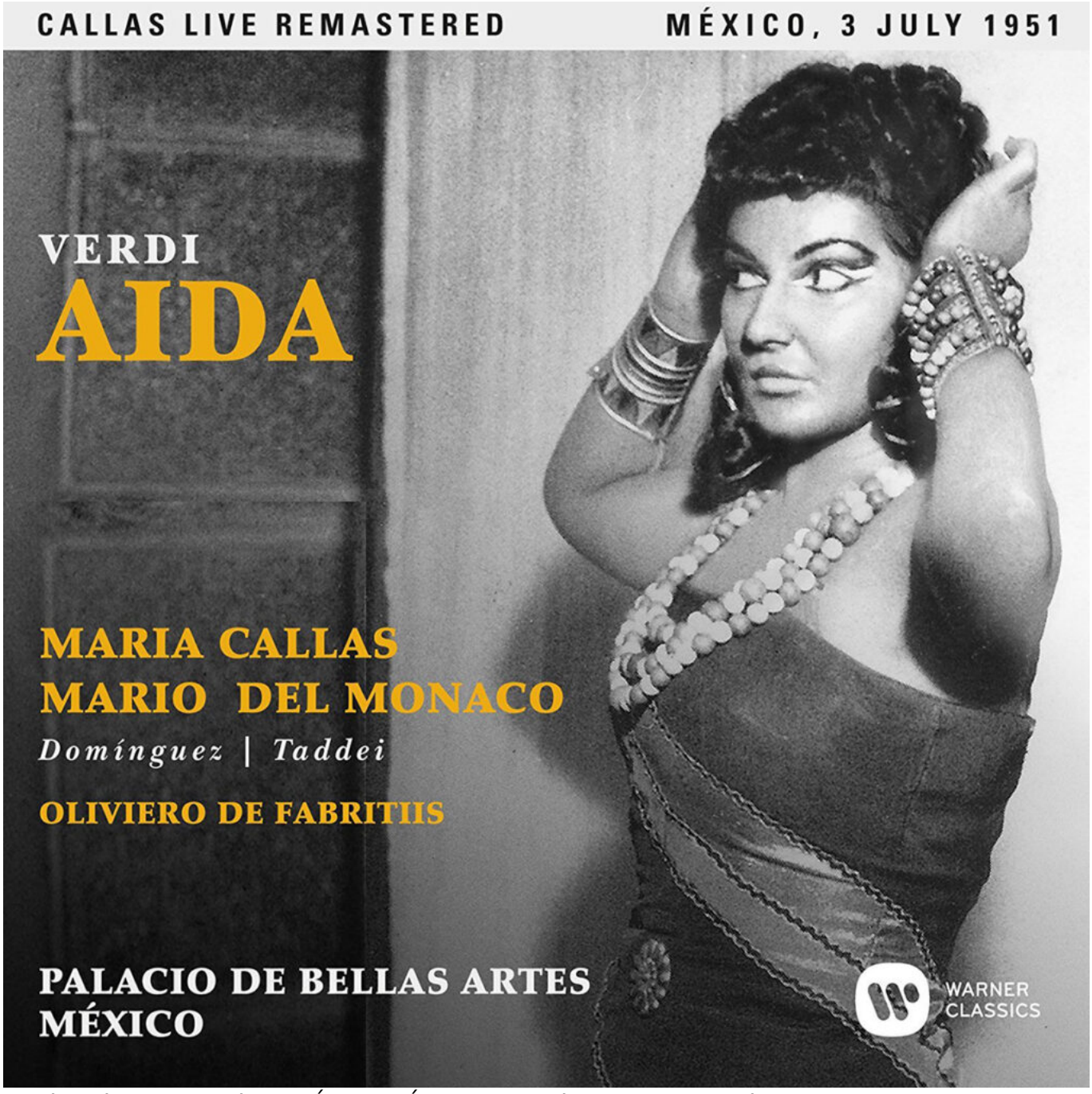
Αΐντα

written by Άννη Νούνεση | 06.02.2023

Το όνομά της δεν ήταν Αΐντα. Αΐντα την εβάφτισε το παιδί που τση ’φερνε τα ψώνια.

«Ακούει», είπε του αφεντικού, «μια μουσική με καλπασμούς αλόγων και τρομπέτες».

«Αΐντα είναι αυτό», του ’πε ο παρτσινέβελος.

«Α! Αΐντα», είπε και το παιδί χωρίς να ξέρει, ζαλισμένο ακόμα από τα βυζιά της, που τα άφηνε να χύνονται μέσα απ’ τη ρόμπα, δίχως να αντιλαμβάνεται την ταραχή που προκαλούσε.

«Τι της βρίσκουνε;» λέγανε οι γυναίκες, «Έχετε δει τα πόδια της; Μόνο τα πόδια της να δεις σου φτάνει, άσε που δεν φοράει ποτέ τακούνι».

«Περπάταγα ξυπόλυτη, προβάτουνα και με τσαβάτες», έλεγε εκείνη και ξεκαρδιζότανε στα γέλια.

Η Αΐντα ήτανε ράφτρα. Έραβε τσου αρχόντους. Από το σπίτι της περνούσανε όλες οι κόμε σι ντέβε.

«Να το κάμετε από σουά σοβάζ και σε σομόν χρώμα το μαντό, με το σλάντσο που ’χετε, θα σάστενε μια κούκλα, έκαμα κι εγώ για μένανε ένα μακρύ να μου κρύβει και τα ποδάρια. Θα αρέσει και του άντρα σας», έλεγε και τόνιζε το «α», διότι η καταγωγή της ήτο από το προάστιον, το γνωστόν, το τιμημένο.

«“Να φτιάξεις μια φούστα στενή, να σου τονίζει τα κωλομέρια, φόρσι και πάρει λίγο τα πάνου του ο άχαρος ο άντρας σου, που εγίνηκε σαν τον φλέρονα”, τση ’πα μιανής μια μέρα και παραλίγο να αρπαχτούμε», εξηγούσε. «Γιατί έβαλα τότσο θαυμαστικό στο “α”, όταν είπα το “ο άντρας σου!” Πού να το φανταστώ, που δε τση το τιμάει ο φλιμένος και που εκεινής τση εκακοφάνηκε! Α μη δα εμένανε μου το τιμάει ο καψερός, ο λιγόχρονος, ο μαύρος; Όλο τον νου του στο φαΐ έχει. “Έλα”, του λέω, “να σου σιάσω λίγο τη ρεμπάρτα που σου κάτσε στραβά, έλα, ψυχή μου”, μα αυτός, αντίς να έρθει κατά πάνου μου, πάει εις το παράθυρο και κοιτάζει τάχα μου αλλού», έλεγε.

Τα καρναβάλια ράβανε όλοι τις στολές τους στην Αΐντα. Εκείνη έβανε την όπερα στο φουλ και με τη μεζούρα στο χέρι έφερνε πάνω κάτω το δωμάτιο, να τους παίρνει τα μέτρα.

«Άνοιξε, ωρέ, τα ποδάρια σου! Τι σκέδιο θα σου το κάμω το βρακί; Να σε πιάκουνε σκαρτσικαβάγιες θέλεις; Θα σου το κάμω τσουτσάδο», του ’πε του Σπύρου τση Λένης, που είχε πάει για τα μέτρα της στολής, τη χρονιά που εντύθηκε όλο το καμπιέλο «τροβαδούροι της αγάπης». «Α δεν ανοίξεις, ψυχή μου, τα ποδάρια σου, θα προβατείς σαν βάρκα! Κάτσε καλά, δεν θα στα πιάκω», του ξανάπε και του ’δωκε μια στα κωλομέρια. Αυτό ήτανε. Έφυγε τριάρατος ο Σπύρος.

Απ’ το γκρουπ τον εχαλεύανε και δεν μπορούσανε να καταλάβουνε γιατί, από τροβαδούρος τση αγάπης που ήτανε να ντυθεί, κατάντησε ν’ ακούει όλη μέρα την Αΐντα με τα παράθυρα ανοιχτά, ξαπλωμένος ανάσκελα στην ντορμέζα τση μάμας του, με τα ποδάρια τεντωμένα στην ντεστιέρα, σκεπασμένα με ένα σιάλι μπλε, μπαντιέρα κολοράδα. Επεράσανε έτσι όλα τα καρναβάλια. Ο Σπύρος ανάσκελα και εκείνη να περιμένει αλιμάνκου να του πάρει τα μέτρα, μην τυχόν και συγκαεί.

Και εκεί που εκαθότανε ένα απόγευμα η Αΐντα, χτυπάει η πόρτα δυνατά και ήτανε ο Σπύρος. «Ήρθα!» τση λέει και, αντί για το όνομά της το πραγματικό, τση ρίχνει ένα δικό του υποκοριστικό, που το ’καμε εκείνη τη στιγμή. «Εμένανε επροσφωνήσατε τοιουτοτρόπως;» του είπε και κατακόκκινη έκρυψε το ντεκολτέ. «Εσάς, κυρία μου!» της απαντά αυτός. «Να πάρετε παπούτσια. Ήρθα να σας ασκώσω. Θα πάμε βόλτα, μα

έχω φισασιόν, σας θέλω με τακούνια», συμπλήρωσε και αναχώρησε.

Έκλεισε η κυρά την πόρτα συνετά και πήγε αγάλια αγάλια στο σαλόνι. «Να πας», λέει του άντρα της, «αύριο εις του Wilson. Θα δώκω μέτρα για τακούνια, θέλω να ποδεθώ. Να πας να τα πλερώσεις.